

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 10778/2025
01.10.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милан Петровић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Младен Милосављевић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1828/24 од 02.04.2025. године, у седници одржаној 01.10.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1828/24 од 02.04.2025. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 1828/24 од 02.04.2025. године, донетом на основу одржане расправе, ставом првим изреке, укинута је пресуда Основног суда у Новом Саду П 8903/23 од 04.12.2023. године, исправљена решењем тог суда од 13.12.2023. године. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати 15.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, са затезном каматом коју за евро прописује Европска централна банка на штедне улоге по виђењу за период од 02.10.2011. до 25.12.2012. године, а са каматом по стопи која се утврђује на годишњем нивоу у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане за осам процентних поена за период од 26.12.2012. године до исплате, у динарској противвредности по средњем курсу на дан исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади парничне трошкове од 335.738,50 динара. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове другостепеног поступка од 29.250,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став

1. ЗПП учињених у поступку пред другостепеним судом и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу одредби члана 403. став 2. тачка 3. и члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23) и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку доношења пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Пропуст суда да у изреку пресуде унесе исказ да се жалба усваја, на који је указано у смислу одредби чланова 374. став 1. у вези члана 383. став 4. и 387. став 1. тачка 6. ЗПП, не утиче на правилност и законитост побијане пресуде, пошто је из садржине побијане одлуке несумњиво да је жалба о којој је одлучено усвојена. Ревидент неосновано спори да је повукао предлог за извођење доказа графолошким вештачењем потврде од 01.10.2010. године, пошто је ово диспонирање доказним предлогом констатовано на записнику са рочишта одржаног 14.09.2022. године, који је тужени лично потписао без примедби. Сравњењем оригинала са копијом потврде од 01.10.2010. године, која је приложена уз тужбу, другостепени суд не чини релативно битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези чланова 192. став 1. и 314. ЗПП, имајући у виду да је тужени у току поступка спорио веродостојност приложене фотокопије исправе, као и да је од првобитног предлога за графолошко вештачење одустао. Најзад, по одредби члана 355. став 4. ЗПП у изреку пресуде се не уноси одлука о материјалноправном приговору застарелости потраживања, већ је суд као последицу његове неоснованости тужбени захтев правилно усвојио.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац, као зајмодавац и тужени, као зајмопримац, закључили су 01.10.2010. године уговор о зајму 15.000 евра, са роком враћања 01.10.2011. године. Тужени обавезу враћања позајмљеног износа није извршио.

Са полазиштем на наведене чињенице, које су резултат непосредне оцене садржине изведених доказа пред другостепеним судом, побијана пресуда заснована је на одредбама чланова 557. став 1, 562. став 1. и 395. Закона о облигационим односима.

По становишту Врховног суда, правилно је другостепени суд применио правила о терету доказивања садржана у члановима 228. и 231. ЗПП, када је извео закључак о чињеници да спорни уговор међу странкама јесте закључен и његовој садржини, као и да тужени уговором преузету обавезу није извршио.

Тужени у ревизији понавља наводе да спорни уговорни однос не постоји, које је другостепени суд ценио и изнео разлоге због којих налази да у утврђеним околностима постојања дугогодишњих пословних односа странака садржина писмене исправе од 01.10.2010. године потврђује наводе тужбе. Тужилац је пружио доказе на околност постојања спорне обавезе, а тужени није доказао да је преузету обавезу испунио, односно да је она престала на неки други начин. Разлоге на којима је другостепени суд засновао пресуду прихвата и ревизијски суд и на њих упућује.

Чињенично је разјашњено да је обавеза враћања зајма доспела 01.10.2011. године, па је неоснован приговор застарелости потраживања, пошто је тужилац поднео

тужбу 13.08.2020. године у оквиру меродавног рока застарелости од 10 година из члана 371. Закона о облигационим односима.

Правилно је одлучено и о парничним трошковима на основу одредби чланова 165. став 2, 153. став 1. и 154. ЗПП.

Из изнетих разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа - судија

Весна Субић, с.р.

За тачност отправка

Заменик управитеља писарнице

Миланка Ранковић